

Λευκάς

γον να παρέμβη, να ανοίξη συζήτηση μετά του διευθύνοντος τὰς ἀσκήσεις ἀξιωματικῶ.

Παρέκει ἐκτελοῦν γυμνάσια λόγου, ὠραία, κανονικά, ὡς εἰς ἄνθρωπος. Τὸ βαρὺ βῆμα ἐνιαιόν, ἐρρυθμον, πλήττει τὴν γῆν, ὡς τὸ βῆμα ἐνός μόνου ἀνδρός· ἄψογον τὸ παράστημα πάντων, ἡ στάσις ἀνεπίληπτος.

— Ἔτσι μάλιστα! Νὰ μιὰ φορά λεβεντόπαιδα!

Καὶ ἡ ἰσχύρος, ἡ πτωματικὴ φυσιογνωμία του τὴν ὅποιαν προσψαύει, λέγεις, ἀπὸ τοῦδε τοῦ θανάτου ἢ πνοῆ, ζωογονεῖται τότε. Τὸ βλέμμα τὸ ἐσθεσμένον ἀνηβᾷ πρὸς στιγμὴν καὶ σπινθηροβλεῖ φλόξ ἐνεργείας καὶ ζωῆς διαθέει τὴν μορφήν του καὶ χαίρει καὶ ἐνθουσιᾷ καὶ προσβλέπει τοὺς ἄνδρας ἐκείνους μετὰ τρυφερότητος, μετ' ἀρρήτου στοργῆς.

ᾠ! Ἄν ἠδύνατο πάλιν νὰ ἀναδράμη εἰς τὸ παρελθόν, ἂν ὑπῆρχε μέσον, ἔστω καὶ ἡμέρας μόνον ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζήσει, νὰ κατελάβηκε τὴν θέσιν τοῦ μικροῦ ἐκείνου δεκανέως, τοῦ καταφόρτου μὲ τὸν ὄπλισμόν καὶ τὸν γιλιὸν τὸν βαρὺν μὲ τὸ μονάκριβον ἐκεῖνο κίτρινον σειρήτιον ἐπὶ τῶν χειρῶν.

Ἐπῆρξε καὶ αὐτὸς στρατιώτης, ὑπῆρξε δεκανεύς. Καὶ ἔκρινε σκληρὰν τὴν ζωὴν τὴν τότε, ἀφόρητον ἐν τῷ μέσῳ τῶν πικριῶν τοῦ στρατωνός. Καὶ ὅμως θὰ ἀντήλλασε χαρμωσύνως τὸ ὑπολοιπὸν τοῦ βίου του πρὸς μιὰν μόνην ἡμέραν, ἂν ὑπῆρχε τρόπος νὰ παλινδρομήσῃ πρὸς τὸ παρελθόν ἐκεῖνο, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξηλείφετο ὅλη ἡ κατόπιν ὑπαρξίς του, νὰ ἐπουροπολῶντο εἰς σποδὸν αἱ μελαναὶ σελίδες της, νὰ ἐκρημνίζετο εἰς τὸν βαθὺν τῆς λήθης Καϊάδαν ἡ μνήμη της ἡ ἀπαισία.

Ἄλλοτε πάλιν ἠδύνασθε νὰ τὸν συναντήσετε συρόμενον ἐξωθεν τοῦ φρουραρχείου κατὰ τὴν ὥραν

τῆς ἀλλαγῆς τῶν φρουρῶν. Ἡ μουσικὴ παιανίζει τὸν ἐνθουσιώδη, τὸν ἀρρενωπὸν εἰς τὴν Κυανόλευκον ὕμνον. Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς διμοιρίας ἀξιωματικὸς ὑφώνει τὴν γυμνὴν τοῦ ξίφους λεπίδα, ὡς πρὸς ὄραον ἐσχάτης θυσίας εἰς προστασίαν τοῦ ἁγίου Ἐμβλήματος τῆς Πατρίδος. Παρουσιάζουν τὰ ὄπλα αἱ ἄνδρες τῆς διμοιρίας. Καὶ αὐτὸς, ὅστις εἶχε συρθῆ ἐκεῖ διὰ νὰ ἐνωτισθῆ τῆς ἀρρενωποῦ ἐκείνης ἀρμονίας, ἀποκαλύπτεται μέχρις ἐδάφους μετ' εὐλαθείας ἱερᾶς, καὶ κύπτει, κύπτει ἐφ' ὅσον ἐπιτρέπει τὸ παράλυτον σῶμα του ἐν συναισθήματι τραγικῆς φοίκης, ἐνῶ ὁ σημασιφόρος, ὑπερήφανος κρατεῖ ὑψηλὰ τὸν χρυσιζόντα Σταυρόν, ὡς ὁ ἱερεὺς τὰ Ἄχραντα Μυστήρια, ἐνῶ φρίσσουν ὑπὸ τὴν πνοὴν τῆς αἴρας αἱ πτυχαὶ τῆς αἰ κροσσωταί.

Τελευταῖον μιὰν ἡμέραν, ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν του μάλλον ἄπειλις ἀπὸ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τοῦ Φαίδωνος, εὔρε γυναῖκά τινα, ἥτις τὸν ἀνέμενε.

Ἦτο, εἶπε, νοσοκόμος τοῦ νοσοκομείου ἡ Ἐλπὶς. Καὶ δὲν ἐβάσταζε ἡ καρδιά της νὰ μὴν κάμη τὸ θέλημα μιᾶς δυστυχισμένης ἀμαρτωλῆς, ὅπου ἐξεψύχησε χθὲς στὸ νοσοκομεῖο.

Ἐρρίγησεν ὁ Κίμων ἄμα ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους καὶ κλονιζόμενος κατέπεσεν ἐπὶ καθίσματος.

— Λέγε, τῆ εἶπε, καλὴ γυναῖκα· σὲ ἀκούω, ὅ τι κ' ἂν εἶχες νὰ μοῦ πῆς.

— Λίγα πράγματα ἔχω νὰ σὰς πῶ, Κύριε. Δὲν εἶναι μὴνας ὅπου ἡ ἀστυνομία εἶχε φέρει, καταλαβαίνετε ἀπὸ ποιά μέρη, μιὰ δυστυχισμένη, στὸ ἔσχατο στάδιο τῆς φθίσεως. — Δυὸ μέρας πρὶν ξεψυχῆσῃ μου εἶπε τὸ ὄνομά σας καὶ ποῦ βρισκασθε.